



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Ing. J. J.**, zastoupený Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem se sídlem Sluneční nám. 14, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2015, č. j. 3 Af 26/2012 – 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 11025/12-1500-100146, ve věci nepřiznání úroku dle § 254 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále „daňový řád“).

I. Vymezení věci

Městský soud v Praze ve věci stěžovatele rozsudkem č. j. 10 Af 48/2011 - 321, ze dne 18. 8. 2011, zrušil platební výměry na penále na DPH, vzhledem k tomu, že část penále byla již předtím uhrazena, požádal stěžovatel dne 5. 1. 2012 o připsání úroků z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 daňového řádu. Finanční úřad pro Prahu 3 úrok z neoprávněného jednání na osobní daňový účet nepředepsal; stěžovatel podal proti

jeho postupu námitku; o této správce daně rozhodl tak, že ji zamítl. Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu, jakožto kompetenční předchůdce žalovaného (dále jen „žalovaný“), změnilo rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 3 a částečně stěžovateli vyhovělo; byl mu předsán úrok dle § 254 odst. 1 daňového řádu.

Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, v níž jednak označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť obsahuje nesprávný výrok. Pokud se odvolací orgán rozhodne napadené rozhodnutí změnit, musí dle stěžovatele změnu přesně uvést (zde vyčíslit výši úroku z neoprávněného jednání správce daně) ve výroku svého rozhodnutí, a nikoliv jen uložit podřízenému správci daně vydat další rozhodnutí, kterým bude změna provedena. Dále namítl, že mu měl být přiznán úrok ve dvojnásobné výši podle § 254 odst. 2 daňového řádu, protože správce daně o své vůli převáděl na úhrady penále jiné přeplatky; přeplatky, které správce daně zabavil, lze dle stěžovatele postavit na roveň majetku zabavenému v exekučním řízení.

Městský soud žalobě nevyhověl; postup žalovaného při změně rozhodnutí označil za souladný s § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu; přikročí-li odvolací orgán ke změně rozhodnutí prvního stupně, zasahuje do výroku tohoto rozhodnutí, a to buď tak, že jej nově formuluje celý, anebo nahradí jeho část. Žalovaný výrok svého odvolacího rozhodnutí formuloval takto: *Odvoláním napadené rozhodnutí se mění. Námitce se vyhovuje částečně a správce daně zjedná nápravu předsáním úroku z neoprávněného jednání dle ust. § 254 daňového řádu.* Jakkoli je na místě požadovat, aby odvolací orgán vyjádřil výslovně, zda mění celý výrok rozhodnutí prvního stupně, popřípadě aby vyjádřil výslovně, kterou jeho část mění, nelze vzhledem k celkovému kontextu a charakteru výroků rozhodnutí prvního i druhého stupně v nyní projednávané věci důvodně pochybovat o tom, že odvolací orgán nahradil celý výrok rozhodnutí prvního stupně, který zněl: *Námitka se zamítá.* Výrok napadeného rozhodnutí proto nelze považovat za nesrozumitelný. Městský soud se ztotožnil s žalovaným v tom, že dovolává-li se stěžovatel přiznání dvojnásobného úroku s odkazem na § 254 odst. 2 daňového řádu, toto ustanovení na posuzovanou věc nemůže dopadat; v tomto ustanovení je právo na dvojnásobný úrok výslovně navázáno na vedení exekučního řízení. Není sporu, že stěžovatel daňovou exekucí poškozen nebyl. Dle městského soudu je jazykové vyjádření ustanovení zákona natolik jasné, že z něj nelze vyvodit jiné závěry. K odkazu stěžovatele na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2009, sp. zn. 44 Ca 134/2007, v němž bylo za „vymáhání“ považováno i převedení přeplatku na úhradu jiné daně, městský soud uvedl, že nelze závěry uvedeného rozsudku přenést na věc nyní posuzovanou; jednak se změnila právní úprava a jednak, a to především, sám krajský soud výslovně konstatoval, že právo na zvýšenou sazbu úroku dovodil „s ohledem na důvody zrušení rozhodnutí žalovaného“ (tj. předchozí rozhodnutí, kterým byl převeden přeplatek na dani žalobce na úhradu nedoplatku jiné daně), a to „pro porušení ustanovení § 14 odst. 1 písm. i) ZKV a čl. 11 odst. 1 věty druhé Listiny základních práv a svobod, jichž se žalovaný dopustil tím, že za situace, kdy na majetek žalobce byl vyhlášen konkurz, převedl přeplatek na dani žalobce na úhradu nedoplatku jiné daně“. Žádnou ze skutkových okolností uváděných krajským soudem ovšem nelze v nyní projednávané věci shledat; městský soud proto citovaný rozsudek označil za nepřijatelný.

pokračování

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“). Namítá, že městský soud nesprávně posoudil jeho námitku stran sazby úroku z neoprávněného jednání správce daně. V žalobě stěžovatel namítal, že rozdíl mezi sazbou úroku z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 odst. 1 (základní výše) a odst. 2 (dvojnásobná výše) spočívá v postupu daňového dlužníka, kterému je přikázáno správcem daně zaplatit daňový nedoplatek, kterýžto se v následném řízení ukáže být uložený v rozporu se zákonem. Buď daňový dlužník dobrovolně zaplatí, a pak se podílí svou aktivitou na v budoucnu vzniknuvším přeplatku, a náleží mu pouze základní sazba úroku z přeplatku; nebo odmítne respektovat rozhodnutí správce daně, daňový nedoplatek neuhradí a je mu aktem správce daně proti vůli zabaven odpovídající majetek na úhradu daňového nedoplatku.

Městský soud tvrdí, že pojem exekuční řízení ve smyslu § 254 odst. 2 daňového řádu je třeba vykládat úzce, a to jako řízení podle § 175 a násl. daňového řádu, a nedopadá na případy, kdy správce daně donutí daňový subjekt, aby určitou částku daně zaplatil, ač se nejedná o daňovou exekuci. Jazykové vyjádření daného ustanovení je podle městského soudu natolik jasné, že z něj nelze vyvodit jiné závěry. Dle stěžovatele městský soud popřel smysl přiznávání dvojnásobného úroku zaviněného správcem daně. Podle důvodové zprávy k § 254 daňového řádu *„rozdíl mezi odstavcem 1 a odstavcem 2 je mimo jiné v tom, že v prvním případě je postihováno negativní jednání správce daně v rovině nalézací (při stanovení daně), zatímco v druhém případě jde o sankci v rovině platební (neoprávněná exekuce)“*. Podle názoru stěžovatele není rozdíl, jestliže správce daně vymůže úhradu daně daňovou exekucí nebo tím, že zabaví každý přeplatek na dani, který daňovému subjektu vznikne v průběhu posečkání příslušenství daně, které se později ukáže jako nezákonně sdělené. V obou případech jde o pochybení v rovině platební. Vytýčil-li tedy zákonodárce jako cíl § 254 odst. 2 daňového řádu odškodnit pochybení správce daně v rovině platební, pak je potřeba odškodňovat všechna platební pochybení správce daně bez ohledu na jejich typ.

Stěžovatel rovněž nesouhlasí s interpretací rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2009, sp. zn. 44 Ca 134/2007, na který v žalobě na podporu svého tvrzení odkazoval, tak, jak ji provedl městský soud, který poukázal především na odlišnost právní úpravy (§ 73 odst. 10 zákona o správě daní a poplatků vers. § 254 odst. 2 daňového řádu). Ze srovnání obou právních úprav podle názoru stěžovatele plyne, že jsou v podstatě jazykově stejně vyložitelné. Podmínkou použití dvojnásobné sazby je vždy neoprávněné vymáhání, následně specifikované jako exekuce (zákon o správě daní a poplatků), resp. exekuční řízení (daňový řád). Nikde dle stěžovatele nelze nalézt výslovnou povinnost správce daně přiznat úrok v dvojnásobné výši v případě převodu přeplatku na úhradu nedoplatku, který se nakonec ukáže být nezákonně stanoveným. Stěžovatel proto nemůže přisvědčit městskému soudu, že by obě srovnávané právní úpravy byly podstatně odlišné. Stěžovatel dále polemizuje s názorem městského soudu stran interpretace rozsudku krajského soudu a má za to, že je zcela aplikovatelný i na jeho případ.

Stěžovatel poukazuje na to, že správce daně povolil posečkání se zaplacením nedoplatků na daňovém penále pouze pod podmínkou, že jakýkoliv přeplatek bude použit na úhradu tohoto nedoplatku. Podle názoru stěžovatele mu tím správce daně vnutil

způsob, kterým bude hrazen nedoplatek, který stěžovatel odmítal uhradit, protože jej měl za nezákonně vzniklý. Správce daně pak každý přeplatek převáděl na úhradu nedoplatku, stejně jako by postupoval, kdyby vedl exekuční řízení. Z tohoto důvodu považuje stěžovatel za potřebné postavit tento způsob vymození úhrady nedoplatku naroveň s nedoplatkem vymoženým exekučně a v případě, že se nedoplatek později ukáže stanoveným nezákonně, musí jej správce daně odškodnit dvojnásobnou sazbou úroku stejně, jak by byl vymožen exekučně.

Stěžovatel z výše uvedených důvodů tvrdí, že napadený rozsudek městského soudu je nezákonný, protože nesprávně posoudil otázku určení sazby úroku z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 daňového řádu, proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření nejprve namítl opožděnost kasační stížnosti, což dovozuje ze skutečnosti, že rozsudek městského soudu byl vydán dne 29. 4. 2015 a kasační stížnost byla podána až dne 24. 8. 2015; navrhuje proto, aby byla pro opožděnost odmítnuta.

Pokud Nejvyšší správní soud neshledá důvody pro odmítnutí, uvádí žalovaný, že postupoval zcela v souladu s § 254 odst. 2 daňového řádu, který dvojnásobnou sazbu přiznává pouze v případě neoprávněného vymáhání. Způsoby vymáhání přitom taxativně definuje § 175 daňového řádu; z uvedeného vyplývá, že v případě stěžovatele se o vymáhání nejedná, neboť na úhradu nedoplateků na penále na dani z přidané hodnoty byly použity vyměřené nadměrné odpočty na dani z přidané hodnoty, platby provedené na osobní daňový účet daně z přidané hodnoty a přeplatky vzniklé na jiných daních. Žalovaný navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je rovněž přípustná.

Nejvyšší správní soud k námitce žalovaného stran opožděnosti kasační stížnosti ze spisu ověřil, že do datové schránky stěžovatele byl rozsudek městského soudu doručen dne 9. 8. 2015 (neděle). Lhůta pro podání kasační stížnosti uplynula 23. 8. 2015 (neděle). Kasační stížnost byla podána v pondělí dne 24. 8. 2015, tedy včas (viz § 40 odst. 3 s. ř. s.).

Předmětem sporu v projednávané věci je posouzení právní otázky, a to, zda v případě, kdy na předepsané penále, které bylo následně zrušeno, a na které byly používány přeplatky (vyměřené nadměrné odpočty na DPH, a jiné platby na osobním daňovém účtu stěžovatele) v době povoleného posečkáni, lze aplikovat § 254 odst. 2 daňového řádu, tedy přiznat úrok z neoprávněného jednání správce daně ve dvojnásobné výši, která se uplatní v případech neoprávněného vymáhání.

pokračování

Kasační stížnost není důvodná

Podle § 254 odst. 1 daňového řádu dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady. Podle § 254 odst. 2 daňového řádu v případě, že bylo na daňovém subjektu vymáháno neoprávněně, náleží mu za dobu neoprávněně vedeného exekučního řízení úrok podle odstavce 1 ve dvojnásobné výši.

Ustanovení § 254 daňového řádu svojí konstrukcí představuje úrok ze zaviněného přeplatku správcem daně; jeho účelem je sankcionovat pochybení správce daně. Smyslem je předejít komplikovaným řízením o náhradu škody tím, že způsobenou majetkovou újmu dostatečně pokrývá výše úroku. V případě, že se daňový subjekt i přesto rozhodne požadovat náhradu škody, bude případná náhrada škody snížena o již vyplacený úrok z nesprávně stanovené daně.

Podle odst. 2 citovaného ustanovení náleží tomu, vůči němuž byla vedena neoprávněná exekuce, nárok na úrok ve dvojnásobné výši, než je tomu v případech podle odst. 1. Možnost této sankce, která stíhá správce daně, který exekuci sám prováděl nebo ji nechal provést např. soudním exekutorem, má zajistit ochranu před neoprávněným zásahem do vlastnického práva, který vymáhání představuje. Tato sankce se neuplatní v případě, že je exekuce provedena neoprávněně z důvodu, že bylo vyhověno žádosti o vyslovení neúčinnosti doručení (§ 48) či žádosti o navrácení v předešlý stav (§ 37). V takovém případě dojde pouze k vrácení částky vymožené bez právního titulu.

Rozdíl mezi odst. 1 a odst. 2 (dle důvodové zprávy, na kterou stěžovatel odkazuje) je v tom, že v prvním případě je postihováno negativní jednání správce daně v rovině nalézací (při stanovení daně), zatímco v druhém případě jde o sankci v rovině platební. Potud lze se stěžovatelem souhlasit. Z důvodové zprávy však nevyplývá, že odst. 2 se vztahuje na veškerá řízení v rovině platební. Daňové řízení se skládá podle okolností z dílčích řízení. V kontextu s cílem správy daní vymezeným v § 1 odst. 2 daňového řádu (správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady) se řízení rozpadá do dvou rovin, a to roviny nalézací a roviny platební. V tomto kontextu je třeba vnímat i provedené rozlišení mezi jednotlivými odstavci § 254 daňového řádu v důvodové zprávě.

Cílem nalézacího řízení je zjistit a stanovit daň; obligatorně zahrnuje proto vždy řízení vyměřovací, fakultativně potom i řízení doměřovací. Nalézací řízení je zpravidla ukončeno formálně právní mocí rozhodnutí o stanovení daně. Materiálně lze jeho konec vymezit okamžikem, kdy se poslední známá daň stává konečnou a nelze ji již změnit, tj. uplynutím lhůty pro stanovení daně (§ 148 daňového řádu). V této rovině není pochyb o tom, že zpravidla v případě nesprávného vyměření, resp. doměření daně, lze předvídat zavinění správce daně, v důsledku čehož vznikne zaviněný přeplatek; daňový subjekt

zaplatil více, než činila jeho zákonná povinnost, proto je na místě kompenzace újmy v případě vzniku vratitelného přeplatku. V případě stěžovatele, jemuž bylo předepsáno penále v rozporu se zákonem, tomu tak také bylo, neboť mu správce daně v souladu s § 254 odst. 1 daňového řádu úrok ze zaviněného jednání správce daně přiznal.

V rámci řízení v rovině platební má dojít k vybrání daně. Platební rovina zahrnuje vybírání daně (§ 163 – 166, tj. způsoby a postupy při placení daně), evidenci daní, v níž dochází k zaznamenávání vzniku, stanovení splnění, popř. jiného zániku daňových povinností, a má proto klíčový význam (§ 149 – 158), zajištění, k němuž slouží zajišťovací instituty, tj. zástavní právo, ručení, ručení finanční zárukou, zajišťovací příkaz (§ 167 – 173). Platební rovina zahrnuje rovněž vymáhání daní – zde jsou stanoveny způsoby, jak lze postupovat v případě, kdy daň není dobrovolně uhrazena.

Lze polemizovat o tom, zda ve všech případech spadajících pod rovinu platební (Hlava V daňového řádu) z povahy věci může vůbec přicházet v úvahu přiznání úroku dle § 254 v důsledku zavinění správce daně (pochybení správce daně např. v rámci evidence daní, použití pořadí při úhradě daně, převedení platby, nebo však také např. v případě nezákonně zřízeného zástavního práva). Nicméně i kdyby tomu tak v některých případech mohlo být, zákon jednoznačně stanoví, které řízení z množiny řízení v rovině platební lze pod § 254 odst. 2 subsumovat. Byť použil zákonodárce obratu „bylo vymáháno“, není pochyb o tom, že vymáháno může být pouze v řízení vymáhacím.

Dovolává-li se stěžovatel aplikace § 254 odst. 2 daňového řádu pro všechna řízení, která platební rovina zahrnuje, nelze mu přisvědčit. Rovina platební je v zákoně upravena: Hlava V: Placení daní; mimo jiné zahrnuje Díl 5. - vymáhání daní. Pokud § 254 odst. 2 daňového řádu spojuje přiznání úroku ve výši dvojnásobku výslovně pro případ, že bylo na daňovém subjektu vymáháno neoprávněně, nelze dovozovat, že tomu tak je v celé rovině platební, tedy ve všech případech spadajících pod celou Hlavu V nazvanou Placení daní. Pokud by zákonodárce podmínky pro přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně v § 254 odst. 2 hodlal nastavit jinak, resp. i pro jiné případy, musel by to vtělit do textu zákona. Nejvyšší správní soud nepochybně, že výklad zákona nelze opřít pouze o výklad gramatický, který je v daném případě zcela jednoznačný. Nicméně ani užitím jiných výkladových metod nelze dospět k závěru o nutnosti širšího výkladu pojmu „vymáhání“, jak tvrdí stěžovatel. Vymáhací řízení je jedním z několika možných řízení, která mohou probíhat v rámci Hlavy V. daňového řádu, tedy v rovině platební, má svá zákonem stanovená pravidla a postupy, které nelze bez zákonné opory *promiscue* vztahovat i na případy ostatní, byť se odehrávají v rovině platební a byť mohou mít pocitově i fakticky pro daňový subjekt obdobný dopad jako „nucený“ výkon rozhodnutí. Stěžovateli nelze přisvědčit v tom, že není rozdílu, jestliže správce daně vymůže úhradu daně daňovou exekucí nebo tím, že zabaví každý přeplatek na dani, který daňovému subjektu vznikne v průběhu posečkání příslušenství daně, které se později ukáže nezákonně sděleným.

Zásadním předpokladem exekučního řízení je exekuční titul; může jím být jen to, co je jako způsobilý podklad exekuce zákonem výslovně uznáno, to je listina vydaná správcem daně, která má předepsanou formu a ve které se ukládá daňovému dlužníkovi v určité době zaplatit daň. Podle § 176 odst. 1 daňového řádu jím může být 1) výkaz

pokračování

nedoplatků, 2) vykonatelné rozhodnutí, 3) vykonatelný zajišťovací příkaz. Existence exekučního titulu však přitom sama o sobě ještě nezpůsobuje samotné vymáhání, resp. výkon rozhodnutí. Vymáhání lze zahájit až teprve tehdy, je-li s exekučním titulem spojeno vydání exekučního příkazu (viz § 178 daňového řádu: *Daňová exekuce se nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení*). Výrok exekučního příkazu musí mimo jiné též obsahovat a) způsob provedení daňové exekuce, b) výši nedoplatku, pro který je exekuce nařizována, c) výši exekučních nákladů a odkaz na exekuční titul.

Daňovou exekuci lze provést pouze zákonem stanovenými způsoby, a to a) srážkami ze mzdy, příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb, příkázáním jiné peněžité pohledávky, postižením jiných majetkových práv, prodejem movitých nebo nemovitých věcí.

Tak tomu však v případě stěžovatele nebylo, nebyl vydán exekuční příkaz (resp. ani nebyla vydána v době existujících nedoplatků v § 73 zákona o správě daní a poplatků stanovená předchozí výzva k úhradě nedoplatku). Byť původně existoval exekuční titul (platební výměry na penále), nebyl vydán žádný exekuční příkaz, exekuční řízení nebylo zahájeno, a vzhledem k povolenému posečkání na nedoplatky na penále ani zahájeno být nemohlo. Daň, která není uhrazena včas (tj. ke dni splatnosti), je sice nedoplatkem, vykonatelnost platební povinnosti k úhradě dlužné částky však je odložena právě prostřednictvím rozhodnutí o posečkání. Jinými slovy posečkanou daň nelze vymáháním postihnout.

Nejvyšší správní soud především nesdílí názor stěžovatele, že stanovením podmínek v rozhodnutí o posečkání mu správce daně vnutil způsob, kterým bude hrazen nedoplatek, který stěžovatel odmítal uhradit, protože jej měl za nezákonně vzniklý; z toho dovozuje obdobu nuceného výkonu rozhodnutí. Nutno podotknout, že to byl stěžovatel, kdo o povolení posečkání požádal. Bylo pouze na něm, zda dluh uhradí, zda požádá o posečkání, a zda podmínky povoleného posečkání akceptuje či nikoli. Je třeba předeslat, že předmětem nyní vedeného řízení není přezkum rozhodnutí o posečkání daně; nicméně je třeba konstatovat, že správce daně postupoval v intencích § 156 odst. 3 daňového řádu, které umožňuje vázat posečkání na blíže nespecifikované podmínky; uvedené ustanovení explicitně nebrání tomu, aby správce daně stanovil jako podmínku, že případné přeplatky na jiné dani budou využity (započteny) i na nedoplatek na dani, jejíž úhrada je posečkána. Pokud stěžovatel měl za to, že taková podmínka není v souladu se zákonem, resp. s účelem institutu posečkání, resp. správce daně jejím stanovením vybočil z mezí zákona, měl možnost využít přípustného prostředku obrany. Zpochybňuje-li nyní postup správce daně při povolení posečkání, resp. z něj dovozuje vynucený postup, který vedl obdobně jako při vymáhání k odejmutí části jeho majetku, činí tak v nyní vedeném řízení zcela nepřípadně. Podmínkou *sine qua non* pro přiznání úroku ze zaviněného jednání správcem daně dle § 254 odst. 2 daňového řádu je, že bylo zahájeno vymáhací řízení, resp. bylo na daňovém subjektu zákonem stanoveným způsobem vymáháno, a poté bylo vymáhání prohlášeno za nezákonné. To se v případě stěžovatele nestalo.

Dovolává-li se stěžovatel rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2009, sp. zn. 44 Ca 134/2007, Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem v tom, že se jednalo o věc skutkově i právně odlišnou; nadto soudy jsou povinny respektovat

judikaturu Nejvyššího správního soudu a jednotlivými rozsudky krajských soudů nejsou ve své rozhodovací činnosti vázány.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky stěžovatele důvodné. Městský soud v Praze v posouzení právní otázky stěžovatelem předestřené nepochybil a jeho rozhodnutí z hlediska zákona ob stojí. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. in fine zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nenáleží mu proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu